

el poble

Tortosa, dilluns 7 març de 1938

ANY XXXVII

NUM. 5.042

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CERVANTES, 10 :: TELÉFON 142

FRANQUEIG CONCERTAT

Portantveu del Partir d'Esquerra Republicana de Catalunya

Ratificació dels ideals democràtics de Catalunya Parla el poble d'Ibèria

Esquerra Republicana de Catalunya declara que la finalitat primera i suprema que inspira la seva acció és la de guanyar la guerra

Declaracions del III Ple Nacional d'Esquerra R. de Catalunya Declaració sobre política general catalana i republicana

Esquerra Republicana de Catalunya, conscient dels deures de l'hora actual, declara que la finalitat primera i suprema que inspira la seva acció, és la de guanyar la guerra. Per a guanyar la definitiva, serà necessari encara el decidit esforç de tots els antifeixistes. Cap d'ells ha de regatejar-lo. El curs dels esdeveniments de la guerra és prou alligoner per a tornar a recaure en errors que foren fatals. Són prou coneguts els factors interns i externs que han de determinar el millorament per això es indispensable el manteniment a l'interior de la normalitat i disciplina que han fet possible la creació de l'Exèrcit Popular Regular, i a l'exterior la persistència de l'amistat amb tots els països que amb la seva simpatia poden contribuir a fer més ràpida la victòria.

Esquerra Republicana es posa una vegada més i com sempre al servei de Catalunya. Aspira que la seva personalitat nacional no resti limitada al marc esquifit de l'Estatut, fruit d'una concepció i regateig que la guerra ha superat. Propugna per tal que assoleixi almenys les possibilitats de desenvolupament que la Constitució permet, i que la nova Espanya s'estructuri en federació. Creu que Catalunya ha de defensar l'autonomia dels altres pobles hispànics que ja la tinguin reconeguda de dret o que més endavant la demanin. Mentre la guerra duri, serà per a ella preocupació cabdal que, per la força de les circumstàncies, Catalunya no tingui mai la sensació d'ésser governada en un règim dintre el qual, malgrat el respecte oficial, poguessin negligir-se o separar-se'n les institucions, partits i homes autènticament catalans.

Esquerra Republicana de Catalunya estima lleialment que per al triomf de la guerra i l'enfortiment de la reraguarda és indispensable una estreta connexió de la política catalana amb l'actuació del Govern de la República, al qual han de de-

nar-se tota mena de facilitats per a prosseguir l'obra que realitza. Els Partits catalans tenen però, deure d'influir per tal que la política del Govern de la República tingui en compte el sentiment col·lectiu i es faci en contacte amb el poble. Demana, per imperatiu de justícia i d'eficàcia, que la intervenció de Catalunya en la direcció de la guerra, i en general en la vida política de la República, sigui proporcionada a l'esforç i al volum que representa la seva aportació a la Unitat common de l'Espanya republicana.

Esquerra Republicana propugna una política de comprensiva cordialitat entre tots els sectors del front antifeixista, per damunt de les contingències polítiques del moment, i tant si formen part com no dels òrgans del Govern. La recíproca lleialtat entre tots els sectors exigeix però, d'evitar tot intent tendenciós que pugui perseguir un propòsit d'hegemonia, i eliminar el proselitisme il·legítim, entenent com a tal el realitzat per mitjà de qualsevol mena de coacció o el que es faci subrepticament en organismes militars, estatals i corporatius. La pugna ideològica és sempre convenient i la defensa dels principis, respectable, però no ha de permetre's l'ús de les circumstàncies antagòniques o l'ús de les rarsitats de Govern per a prendre prèviament posicions polítiques i situacions de privilegi, mentre no pugui manifestar-se la voluntat del poble.

Esquerra Republicana de Catalunya ratifica la seva adhesió als principis i procediments liberals i democràtics. Estima, per tant, imprescindible que el poble català i tot el poble espanyol, una vegada assolida la victòria, tingui el dret de fixar els seus destins. Aferma, com a principi fonamental, el respecte a la llibertat, i l'oposició irreductible a tota forma d'imposició que pogués esclavitzar la voluntat del poble. Contra qualsevol possibilitat en aquest sen-

tit, seria la primera a cridar els antifeixistes tots i a posar-se a l'avantguarda per a formar el font de la llibertat.

DECLARACIÓ SOBRE POLÍTICA ECONÒMICA I SOCIAL

Esquerra Republicana de Catalunya declara que la seva política, en ordre al règim econòmic i social, està decidida ment orientada a assolir que, en consolidar i fer fructíferes les possibilitats d'avenc que oferia la revolució, la guerra, que concret en realitats les aspiracions contingudes en els principis bàsics del Partit.

Esquerra Republicana, que propugna en el seu programa per la nacionalització de les grans fonts de riquesa pública, que rebutja i condemna l'existència de les classes parasitàries, però que creu també en l'estímul i en la superació individuals i en el lliure exercici de la iniciativa, que requereix el respecte a aquesta, i, per tant, al legítim producte del seu esforç, defensarà el manteniment de totes les innovacions que res puguin a aquests conceptes. Si res no demostra que els seus punts de vista en ordre al règim econòmic i social, hagin estat superats, res tampoc no l'obligarà a transigir en la persistència d'interpretacions abusives de la legislació posterior al juliol del 1936, que al mateix temps que atempten contra l'esperit d'aquella, discrepen del principi d'Esquerra Republicana i destrueixen els interessos i els estímuls de l'economia catalana.

Esquerra Republicana de Catalunya no dubta que, com a conseqüència de la gran commoció popular provocada per la revolta militar feixista, es produirà i consolidarà un avanç real, i per això ha estat i serà la primera a donar suport lleialment a totes les conquestes que signifiquen un progrés positiu. Fidel als seus principis de justícia social, s'esforçarà perquè prevalguin, perquè te el conven-

Existeix en el temperament racial d'Ibèria aquesta tendència que tot ho destrueix per tal d'assolir una preponderància que res ho pot consentir, ni es convenient per a la nostra marxa.

El nostre individualisme exacerbant, ha estat sempre l'incitador, el principi, i fonament dels combats socials pacífics o violents que es lliuren mantes vegades, i una de les causes de demostrar que aquest defecte ofega en si tot idealisme que la mateixa religió compren.

Sinó, per què per tal d'enlairar el catolicisme, els catòlics d'Ibèria, s'han donat a extremar les persecucions i han destruït totes les vitalitats humanes, si res n'havien d'aconseguir, és més, havien de despertar un moviment espiritual contrari, com sempre s'ha comprovat, en la nostra intel·lectualitat?

Quan la República fent declaració de laïcisme, respectava creències, permet l'ensenyament confessional, deixa en llibertat de professar qualsevol religió, permetia incurs que el cap de l'Estat tingués capellà particular, els anomenats catòlics es llançaren a les més grans violències, s'empraren totes les formes més baixes per entorpir aquesta llibertat que el poble es donava, perquè per damunt del creure per a ells estava el fet de voler ésser sols, de mantenir-se absolutament regidors del pensament de tots.

I, donant-ne proves de la seva incomprensió portaren el virus, fent néixer d'un fet senzill el fonament d'una discrepància que havia d'ésser el caire del nou moviment social. De les rengles dels «Deu, Pàtria i Rei» sortí la campanya més indigna que s'hagi pogut donar.

D'aquest esperit individualista neixia poc a poc la trista realitat d'una lluita feixuga, que ens havia de portar a dojar aquesta sang nostra que corre avui, per salyar la fe dels homes, per enfortir una pàtria, per enlairar la llibertat i democràcia que es volia soterrar per sempre més, per tal de manar, d'imposar-se, amb l'esperit de mort, que porta el reialme, per damunt de les dis-

pulles dels herois de cada dia, que cauen per una Espanya alliberada.

I aquests creients que ahir s'aixecaren davant la República comprensiva, que la feriren, que la sagnar, canviem els manaments que el seu deu donà, deixen de banda les creències que barren el seu pas de tirans, defugen un compliment de doctrina que entorpeix les seves vesanes i obliguen a marxar als capellans, als religiosos, a les trinxeres amb el fusell, burlant-se així dels fonaments del seu catolicisme.

I per tal de que aquests puguin practicar la fe han tirat que fugir a les nostres files.

Per no matar germans, per creure en el seu deute demanat a la República aquesta llibertat que es una de les nostres bases laïques i el poble d'Ibèria, aquell que fou menyspreat i perseguit, per no participar d'aquella fe, ha contestat una vegada més amb la seva veu de sempre: ha dit per veu del seu Ministre de Defensa nacional, que els religiosos igual-sevulla fe, es donarà a la causa antifeixista sense tenir que violentar els vots que agnifet.

No mataran ja els capellans que s'han acollit a les nostres rengles. Podran lluitar, així sí, com el que són.

Seràn sanitaris. Milloraran l'estat físic i moral dels seus germans combatents.

Estaran al costat dels fills d'Ibèria que lluiten pel dret d'ésser lliures i en sentir viu l'esperit de la República, que no essent ates per un grup de creients traïers, ha estat venuda als països feixistes, que se li volen imposar pel terror i absolutisme.

Ha parlat el poble d'Ibèria i perquè s'ha sentit la seva veu no lluitaran més amb l'arma els religiosos que es troben a l'Espanya antifeixista.

Així parlen els pobles.

MARINA DAUFI.

ciment que és en la seva aplicació on resta més fidelment recollida i atesa l'alta conveniència de Catalunya.

L'experiència viscuda mostra que Esquerra Republicana s'ha mantingut fidelment lleial als compromisos en els quals tenen llur origen els decrets de col·lectivitzacions i d'organització i distribució de l'agricultura, i que igualment corres com, malgrat la pràctica dels moments, la establir lesions.

virtua la legislació que els seus homes han signat. Per això, Esquerra Republicana per les convencions de Catalunya i la solvència d'aquesta davant el món, considera greu que es persisteixi a crear situacions que no milloren en res l'equitativa distribució de la riquesa ni la justícia social. Contra aquesta tendència, ratifica el

«opugnarà per»
«a el seu»